

syn til Massiner til Krigsskibe, hvor det var af særlig Vigtighed at kunne udøve Kontrol, og selv om Differencen kun var meget lille — jeg behøver her kun at henvise til Forhandlingerne om Statsregnskabet for 1874—75. — Ligesom derfor denne Anke forekommer mig i højste Grad ubesøjet, saaledes forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem havde ganske eller ganske væsentlig Uret i at betragte den Omstændighed, at Bevillingerne til Bogestrømmen og Frederikshavn's Havn tilbørlig ikke, tildels kun delvis vare komne til Udførelse som et Bevis paa en utilgivelig Langsomhed og Skjodesløshed fra Ministeriets Side. Han betragtede det som et Bevis paa, at Ministeriet ikke havde været behørig forberedt, forinden det foreslog Bevillingen, og havde vist Sænderægtighed i Udførelsen. Forberedt i den Forstand, at man har Redskaberne paa Haanden til de Arbejder, som man foreslaar paa Finansloven, kan jo et Ministerium aabenbart ikke være, forinden Bevillingen er givet, og det er derfor Noget, der forekommer mig meget let kan ske, og som kan stille sig som noget høist Ufsuldigt, at Ministeriet, naar det har faaet Bevillingen og vil stride til Arbejdet, viser sig at faae en Skuffelse med Hensyn til, hvorvidt det kan have disse Redskaber til Raadighed. Man maa desuden erindre, at det maenklunde kan være den eneste Opgave for Ministeriet ligeoverfor de Bevillinger, der ere givne paa Finansloven, at skaffe dem saa hurtigt som muligt til Udførelse. Dette er vel et meget vigtigt Formaal, men det kan ingenlunde være det eneste; det gjælder jo nemlig ikke alene om at gjøre det saa hurtigt som muligt, men ogsaa om at gjøre det saa billig og saa godt som muligt, og hvis et Ministerium med Tilfidsættelse af andre Formaal vilde forcere en Sag frem, vilde det faare ofte og næsten altid komme til at falde fra Scylla i Charybdis og udsætte sig for en Anke, der var mere væsentlig og berettiget: enten at have faaet Arbejderne mindre godt udførte eller være kommet til meget betydelige Overskridelser af de givne Bevillinger. — Sædvels paafaldende forekommer det mig, at det ærede Medlem har villet fremstille det som et Bevis paa en særlig Tilbøielighed hos dette Ministerium til at gaa udenfor Loven, til at sætte sig ud over Lovene og tilfidsætte dem, hvad der er stift med Hensyn til Etableringen af en 24 Timers Karantæn ligeoverfor Sverig. Jeg siger ligeoverfor Sverig, da det er en bestemt Sag, at trods den mere almindelige Form, som den paagjældende Anordning har, er den, som Alle vide, udelukkende møntet paa Sverig, det er kun af Courtoisie mod Sve-

rig, at man har givet den en mere almindelig Form. Det forekommer mig, at det er et Vidnesbyrd om den Ubillighed, med hvilken man omtaler dette Ministerium, at man har fremstillet det som et særligt Bevis paa dets Lovstridighed, at det har gjort Noget, som har været hjemlet ved en Pragis, der gaar saa langt tilbage som i det Mindste til 1865, og som har været fulgt af det ene Ministerium efter det andet. Det er ganske vist, og det erkjender jeg fuldkommen, at det maa betragtes som en meget vid Anvendelse og Fortolkning af Loven af 29de December 1857, naar man i Kraft af det Raisonnement, at Ketten til det Meie ogsaa forudsjætter Ketten til det Mindre, er gaaet til at etablere en saadan Karantæn, som jeg, som sagt, finder overordentlig gavnlig, og som jeg finder det høist besynderligt at lægge det nuværende Ministerium til Last, men vi have allerede i 1865 havt forskjellige Beskjendtgjørelser, nemlig af 28de August og 29de September overfor England, Frankrig, Holland og Belgien, som etablerede en saadan Karantæn; men hvad der især er betegnende er en Beskjendtgjørelse af 17de December 1867, hvorved man, skjøndt, som det hedder i den, den Fare for Skvæppest, som tidligere havde været tilstede, nu findes væsentlig at være formindsket, dog fandt sig berettiget til at etablere tre Ugers Karantæn overfor forskjellige Lande. Noget lignende skete ved en Beskjendtgjørelse af 6te April 1871 mod Tydskland, Holland, Belgien og Frankrig, fremdeles ved Beskjendtgjørelse af 17de Mai 1873 og ved en Beskjendtgjørelse af 10de April 1875 overfor England, Holsten og Slesvig med Hensyn til Mund- og Klovhygen, og man kunde vist anføre mange andre Exempler. Det er nu Noget, som jeg maa sige, jeg i og for sig har undret mig over, at man har anset sig for berettiget til en saa vid Fortolkning af Loven af 29de December 1857; men der har ikke fra nogen som helst Side, hverken fra Rigsdagen eller fra de Paagjældende i Publikum, reist sig nogen Indvending derimod, hvilket er saa meget mærkeligere, som disse Beskjendtgjørelser alle indeholde den samme Bestemmelse, som det ærede Medlem nu anførte over, nemlig at Udgifterne ved Foranstaltningen udelukkende skal paa Dyrenes Eier, Noget, hvortil man har anset sig for berettiget ifølge det samme Raisonnement, som jeg før nævnte, idet det, som det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgtreds selv bemærkede, aldeles ikke falder ind under § 13 i Loven af 29de December 1857, og de Paagjældende maatte have kunnet bringe et saadant Spørgsmaal frem for Domstolene, hvilket de imidlertid aldrig have gjort. Det er dog saaledes høist